

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9455 af 27/08/2013 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 13-70-00491

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 13-70-00491

Pressenævnets kendelse i sag nr. 13-70-00491

Resumé

Helsingør Dagblad skrev på forsiden *78-årige [XX]: De har slået min mand ihjel*. Inde i avisen stod, at historien blev fortalt af [XX]. Dermed var artiklen udformet som et debatindlæg. Dog kan indholdet skade og krænke Nordsjællands Hospital, og Pressenævnet mener, at hospitalet burde have haft mulighed for at svare på kritikken. Det fik det ikke, derfor får Helsingør Dagblad kritik af Pressenævnet.

Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

Artiklens genre

Pressenævnet finder, at overskriften og forsidehenvisningen ”»*De har slået min mand ihjel*«” samt oplysningerne i artiklen ”»*De har slået min mand ihjel*«” tydeligt fremstår som [XX]s personlige vurdering af sin afdøde mands sygdomsforløb.

Nævnet bemærker i den forbindelse artiklens dagbogslignende udformning, som klart giver læseren det indtryk, at det er [XX], der har forfattet artiklens indhold, samt den korte redaktionelle underrubrik, hvoraf direkte fremgår, at historien er ”skrevet og fortalt af [XX]”.

Da hele artiklen bortset fra den redaktionelle undertekst, der alene fungerer som beskrivende indledning, således klart er udtryk for [XX]s vurderinger og beskrivelse af forløbet, finder Pressenævnet, at artiklen har debatindlægs-lignende karakter.

At artiklen er ledsaget af et større billede og en forsidehenvisning med billede kan ikke føre til andet resultat.

Forelæggelse

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er massemediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives er korrekte. Oplysninger som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A.1 og A.3.

Det er Pressenævnets opfattelse, at debatindlæg og den debat, der opstår som følge heraf, må have vide rammer, og debatindlæg indeholder – efter sagens natur – ofte mere vurderende og kommenterende bemærkninger end redaktionelle artikler.

Artiklen ”De har slået min mand ihjel”

Selvom debatindlæg og den debat, der opstår som følge heraf, må have vide rammer, og selvom debatindlæg ofte indeholder mere vurderende, kommenterende og personlige bemærkninger end redaktionelle artikler, finder Pressenævnet, at indholdet af [XX]s debatindlægs-lignende fortælling kan virke skadeligt, krænkende og agtelsesforringende for Nordsjællands Hospital i et sådant omfang, at fortællingens oplysninger burde have været forelagt hospitalet med henblik på eventuel kommentar, inden den blev bragt.

Da Helsingør Dagblad ikke har forelagt fortællingens indhold for Nordsjællands Hospital, har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler derfor sin kritik af bladet.

Artiklen "Historien om [XX's mand] skal åbne politikernes øjne

Pressenævnet finder ikke grundlag for at udtale kritik af Helsingør Dagblad for ikke at forelægge Nordsjællands Hospital artiklens oplysninger, da [XX]s udtalelser klart er adskilt fra den redaktionelle tekst og fremstår som hendes egne vurderinger, og da nævnet finder, at artiklens oplysninger ikke i øvrigt er krænkende for Nordsjællands Hospital.

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Helsingør Dagblad at offentliggøre følgende:

”[Rubrik]

Pressenævnet kritiserer Helsingør Dagblad

[Brødtekst]

På forsiden skrev avisen i juni 2013 *78-årige [XX]: De har slået min mand ihjel*. Artiklen inde i avisen var næsten magen til, mens der i underteksten blandt andet stod *Historien om et rystende sygdomsforløb, skrevet og fortalt af [XX]*.

Artiklen var udformet som et debatindlæg og handler om mandens sygdom og indlæggelse på Nordsjællands Hospital.

Pressenævnet finder, at selv om der tillades et mere frit sprogbrug i debatindlæg end i artikler, så har debatindlægget en ordlyd, som kan skade Nordsjællands Hospitals omdømme. Derfor burde Helsingør Dagblad have fulgt god presseskik og have givet sygehuset mulighed for at svare på kritikken, inden debatindlægget blev bragt.

Det har Helsingør Dagblad ikke gjort, og derfor får Helsingør Dagblad kritik af Pressenævnet.

Hele kendelsen kan læses på www.pressenaevnet.dk”

Nordsjællands Hospital har klaget til Pressenævnet over en forsidehenvisning samt to artikler bragt i Helsingør Dagblad den 13. juni 2013, idet klager mener, at god presseskik er tilsidesat.

1 Sagsfremstilling

Den 13. juni 2013 bragte Helsingør Dagblad forsidehenvisningen *”78-årige [XX]: »De har slået min mand ihjel«*”, der var ledsaget af et billede af [XX].

Samme dag bragte Helsingør Dagblad inde i avisen på side 10-11 artiklen *”»De har slået min mand ihjel«*” med underrubrikken *”Historien om et rystende sygdomsforløb, skrevet og fortalt af [XX], Espergærde. I sidste uge blev hendes mand, [XX's mand], bisat fra Mørdrup Kirke i Espergærde og nu tager [XX] bladet fra munden”*. Af artiklen fremgik følgende:

”8. december 2012

Det hele begyndte med en Roskildesyge. En uges tid før jul.

Da den havde varet i ca. 14 dage, gik min mand til læge, som ordinerede noget, der kunne stoppe diaréen.

(ciprofloxacin - 4 tabletter) Det stoppede ikke, så vi ringede til lægevagten. Han rådede os til at se tiden an. Da vi senere ringede, sagde han, vi skulle tage til Lægevagten i Helsingør. (Da havde vi stadig én!!) Den kvindelige læge der var meget kompetent og undersøgte min mand grundigt.

Hendes konklusion var, at han skulle på hospitalet og have foretaget nogle prøver. Det blev Frederikssund.

Lægen foreslog, vi tog hjem, da der kunne gå nogen tid. Her var kl. 17.00. Kl.20.30 kom ambulancen og kørte min mand til Fr. sund. Han kom hjem kl. 01.50. Det er en mand på 76 år. Det var 25. december.

26. december 2012

Scanning på Frederikssund Sygehus, møde kl. 9.00.

Efter 6.1/ 2 timers venten gav lægen besked om, at der ikke var kapacitet til scanningen den dag. Blev hentet af vores ældste søn fra Espergærde og kørt hjem.

27. december 2012

Møde kl. 8.00 til scanning på Fr. sund Sygehus og senere overført til Hillerød Sygehus.

28. december 2012

Fik drop og var på Hillerød den dag.

29. december 2012

Kom hjem ved 14-tiden om eftermiddagen.

30. december 2012

Skulle møde kl. 7.30 til blodprøver og blev sendt hjem over nytåret.

15. januar

Samtale Rigshospitalet, hvor overlæge Jens Hillingsøe spurgte, hvor meget vi havde fået at vide på Hillerød Hospital. Vi sagde begge to: "Ikke noget!". Lægen så ret forbavset ud, men fortalte, at det var alvorligt, at der var konstateret kræft i bugspytkirtlen.

At det var en meget stor operation. Min mand er gul overalt - også i det hvide i øjnene.

Et stykke tid før operationen fik min mand opsat en stent - ved en kikkert-undersøgelse, så galden kunne løbe frit og gradvist forsvandt den gule farve.

7. februar

Whipple Operation m/fjernelse af galdeblære, noget af tyktarmen. Tyndtarm syet fast til mavesækken. Meget tilfredsstillende resultat. Kirurgen yderst tilfreds.

Ophold på intensiv 4 dage med tilførsel af flydende kost, saltvand, kontrol af puls, blodtryk etc. Og i respirator.

Utrolig kompetent personale, som overvågede min mand konstant. Jeg har besøgt ham hver eneste dag siden 25. december 2012 til 25.maj 2013, med undtagelse af 3 dage, så jeg har hele tiden kunnet følge hans tilstand.

Overført til stamafdeling, Hillerød Hospital - Fik diarré næsten med det samme.

Kunne ikke nå på toilettet.

Personalet overbebyrdet, havde ikke tid til hjælp - et enkelt tilfælde, hvor jeg var på besøg og bad om hjælp, fik jeg den besked ved henvendelse på kontoret, at den pågældende person ikke havde min mand som patient! Vedkommende var dog senere med til at hjælpe min mand. Det tog en halv times tid, - med skift af sengetøj og rengøring af badeværelse etc. Hvor imod, hvis man var trådt til med det samme, kunne det have været klaret hurtigere, uden alt det, der kom efter. Dette forløb forekom 2 gange, mens jeg var der. Flere gange hjælp fra mig til toiletbesøg, skønt manden dårligt kunne gå. Havde et gangstativ,

en såkaldt "talerstol". 2. ophold på Hillerød på 5-mands stue under kaotiske forhold (Sikkert i forbindelse med lukningen af Helsingør Hospital, som skete næsten samtidigt).

6. marts

Udskrevet.

Vi erfarede senere, at ved udskrivelsen skulle min mand have haft kontakt til en dietist m. hensyn til kostvejledning.

Efter samtale med en læge og sygeplejerske på Hillerød, fik vi anvist en dietist til d. 2. april. Hun ville følge op med et nyt møde d. 30. april.

Direkte til genoptræning på Poppelgården i Snekkersten.

Jeg spurgte, om det var nødvendigt med serenase til natten, da min mand ikke mere var urolig. Sygeplejerske forbavset over serenase, da man dér havde fået at vide, at man helst skulle undgå at give dem til ældre personer! Vores egen læge bad om stop straks.

Tilbage til hjemmet d. 12. april, stadig med diarrée næsten hver dag, 1 til 2 gange dgl. Min mand trænede meget og var i stand til at komme på 1. sal 3 gange i døgnet.

Da der er 14 trin, blev det jo til noget og alt gik langsomt fremad. De eneste hjælpemidler, han havde, - som han havde behov for - var en rollator.

2 dage før indlæggelse gik han små ture i skoven, men var meget træt.

Hjemme til 30. april, -diarré 8 g. på ca. 2 timer. Indlagt på Hillerød på intensiv.

(Hvor han for øvrigt mistede sine sandaler, da det var det eneste, han kunne bruge på grund af meget hævede ankler og fødder) Jeg blev henvist til 7 forskellige tlf. numre for at efterlyse sandalerne. Ingen vidste noget!! Nu måtte jeg så købe et par nye Ecco sandaler til 700 kr. Hvem skal betale dem?! Aflyste møde med dietist d. 30. april.

Nu var den ene arm også begyndt at hæve. Og først nu fandt man endelig ud af, der var en bakterie i tarmen.

Utroligt, efter at have talt om det siden februar! 2 dage efter til Fr.sund, i Hillerød glemte man at give besked om flytning. Jeg tog til Hillerød og fik at vide, at min mand var væk. Det værste var, at ingen på kontoret kendte til ham. Indtil den sygeplejerske, der havde passet ham på intensiv kom og fortalte, at min mand var flyttet! Efter 3 dage på Fr. sund, blev han flyttet tilbage til Hillerød.

Igen glemte man at fortælle mig det. Var på vej, da min mand sendte en sms, at han blev overflyttet. Det er jo ikke alle ældre personer, der er i stand til at sende en sms! Især ikke efter en så turbulent periode! Tilbage på Hillerød, konstateret bylder i maven. Lægen på Fr. sund havde observeret en bule på maven, men ikke talt om, hvad det kunne være. Opereret for bylder i maven - i hvert fald 2. De næste dage rensset såret. Fik antibiotika mod diarrée og lungebetændelse. Blodtryk på 100. Fik taget den sidste blodtrykspille. Jeg havde nævnt flere gange, om den ikke skulle væk, da blodtrykket faldt. I hele forløbet fik min mand piller, som - skulle det vise sig - var unødvendige.

Smertestillende, (han havde ikke på noget tidspunkt haft smerter!) prednisolon, emperal og serenase.

Blev opereret igen i maven, da der åbenbart stadig sad nogle.

Adskillige gange havde jeg spurgt, om man ville stoppe med prednisolon, da min mand fik hallucinationer og vrangforestillinger af dem. Jeg havde fået at vide af en læge og en sygeplejerske, at de kunne have den virkning på nogle patienter.

Vores egen læge gav besked til hospitalet, at man skulle stoppe med dem og en sygeplejerske sagde, at de var sat på pause. D. 14. maj fik jeg imidlertid at vide, at han stadig fik dem! Men nu er det stoppet. Så vidt jeg ved.

10. maj

Jeg fik at vide, at min mand skulle til en ultralyd-scanning.

Fik mad kl. 19.30 og skulle faste til næste dag til scanningen.

Jeg ventede det meste af dagen og ringede til min mand nogle gange for at høre, om scanningen havde fundet sted. Ved 14-tiden kørte jeg til Hillerød Hospital. Min mands første ord var: "Jeg er ved at dø af sult og tørst." Jeg gik hen på kontoret for at høre, om man vidste, hvornår min mand skulle til scanningen. Det vidste man ikke noget om. Jeg spurgte den sygeplejerske, der "tog sig af" min mand på det tidspunkt, om hun vidste noget. Det gjorde hun naturligvis ikke. Jeg sagde så, at det undrede mig, når man vidste, at det tog mellem 15 og 30 min. at scanne, at det så ikke kunne planlægges nogenlunde, hvornår man kom til.

I hvert fald kunne man måske lade patienten vide, om der gik en halv eller en hel dag, eller om det slet ikke kunne nås. Hvorpå jeg blev spurgt, om jeg troede, de sad og drak kaffe hele dagen! Jeg sagde, det var noget pjat at sige, og selvfølgelig troede jeg ikke det. Den sygeplejerske var arrogant og nedladende og det har jeg aldrig oplevet. Tværtimod. Alle blandt personalet har været utrolig søde og imødekommende - og hjælpsomme, så meget som de nu kunne. For atmosfæren var meget stresset. Ingen havde rigtig tid til noget og man havde på fornemmelsen, at man ofte frygtede, at de pårørende skulle spørge om noget. At komme til at tale med en læge var nærmest umuligt. Een gang ved en stuegang, fik vi en kort samtale med en læge. Jeg er da klar over, at når man har med mennesker at gøre, kan der ske noget akut, så man må ændre proceduren. Men i et privat firma var det aldrig gået. Det kan jo være ledelsen, der ikke helt kan styre et stort "firma".

Min mand blev scannet kl. ca. 18.00. Og han var i forvejen nærmest underernæret på grund af diarrée i et par måneder, startende på Hillerød Hospital, fortsatte på Genoptrænings Centret og da han kom hjem, altså fra februar til 30. april.

Frederikssund

I Frederikssund fik vi ydermere at vide, at hans lever var stort set holdt op med at producere albumin og moderne mennesker går jo på nettet for at se, hvad det indebar.

Jeg fik det nemlig ikke at vide af lægen! Det viste sig, at det er det, mange afrikanske børn lider af, på grund af underernæring. Og man behøver vel ikke være Einstein for at finde ud af, at når man har haft diarrée så længe, så når man jo ikke at optage næring af mad og drikke. Efter samtale på Rigshospitalet d. 6. maj undrede man sig dér over, at der ikke var lavet en undersøgelse i forbindelse med en bakterie i tarmen.

Og det gjorde jeg naturligvis også. Men først nu blev der givet antibiotika, både for den bakterie men også for lungebetændelse. Min mand fik ikke en chance for at komme sig. Efter det lange sengeleje var han bombet tilbage til nul.

15. maj

Jeg fik pludselig besked på, at han skulle til genoptræning og blev flyttet til Snekkersten. Det undrede mig, fordi han ikke engang kunne stå på benene.

16. maj

Jeg blev ringet op af vores egen læge, som var rystet over, at min mand var sendt til genoptræning. Han havde formentlig fået en kopi af sygejournalen og vurderet, at der var noget galt. På eget initiativ tog han op og besøgte min mand og kunne straks se, at han var alt for syg til genoptræning og bestemte, at min mand skulle på hospitalet.

Så nu er han tilbage på Hillerød Sygehus. Jeg håber blot, at han ikke igen deroppe får en ny infektion.

16. maj kl. 22.30 blev jeg ringet op af min mand, at han havde fået at vide at kræften havde bredt sig til nyre og lever -og der nok ikke var noget at gøre. Jeg tænkte, at han måske havde hørt forkert, men det er jo ikke lige hvad en syg mand har brug for, inden han skal sove.

Næste dag tog mine sønner og min ene svigerdatter samt jeg selv til Hillerød Hospital, for nu var vi nødt til at tale med nogle ansvarlige. Vi fik kontakt med en utrolig hjælpsom afd. sygeplejerske, som fik os alle anbragt i sit lille kontor. Hun fandt hans journal på skærmen og vores sønner stod, så de kunne følge med.

Det viste sig, der var rigtig mange fejl! Modstridende oplysninger om forskellige undersøgelser, fordi nogen havde skrevet forkert. F.eks. bekræfte i stedet for afkræfte etc., hvilket kan gøre alverden til forskel i en sammenhæng. Den sidste journal var skrevet kl. 02.00 om natten! Senere kom en overlæge og oplyste om forskellige ting. Det var ikke metastaser til lever og nyre, som min mand havde fået at vide kl. ca. 22.00 om aftenen, da han var alene, men infektion i binyre og lever. Begge gav sig tid, selvom de måske ikke havde det, og var meget nærværende.

Samtalerne med afdelingssygeplejersken og overlægen var fantastisk positive - og der fik vi endelig noget at vide. Og man lovede at følge op på sagen.

Jeg er temmelig sikker på, at havde man ikke lukket Helsingør Hospital før tid, hvor Hillerød blev overbelastet med patienter og personalet var ved at løbe sig ihjel, havde min mands sygdomsforløb udviklet sig på en anden måde. Der var simpelthen ikke ressourcer nok på Hillerød, hverken med hensyn til sengepladser eller personale. Og igen vil jeg sige, at personalet gjorde, hvad de kunne de fleste gange. Og presset på dem kunne naturligvis blive for stort engang imellem.

20. maj - 2. pinsedag

Var på besøg hos min mand i ca. 3 timer.

En læge og en sygeplejerske kom ind og lægen fortalte, hvilken behandling, man havde planlagt for min mand. Lægen sagde rent faktisk, at min mand led af underernæring! Så nu skulle han have flydende kost, da hans appetit jo var meget lille.

Hans proteinmangel var også problematisk. Det var meget positivt og informativt og både lægen og sygeplejersken gav sig tid. Det er, som om der er ved at ske noget. Der er måske noget om det, man lige har læst i pressen: Kræftpatienter dør ikke af kræften, men af underernæring.

21. maj

Da jeg var på besøg, kom endnu en overlæge, som fortalte, at min mands nyrer ikke kunne arbejde, bl.a. derfor havde han væske i kroppen.

Det eneste, der er at gøre ved det, er at spise og drikke og der er så spørgsmålet, om man har kapacitet til at følge op på det, da hans appetit er meget lille.

22. maj

Min mand vejede 94 kg, væsken har forøget hans vægt fra 77 kg.

23. maj

Min mand er nu overført til nyreafdelingen, da hans nyrer stort set ikke fungerer på grund af hele hans helbredstilstand.

En overlæge kom ind og forklarede, at man havde overvejet dialyse, men at man ville se, om tallene ikke ville stige, efterhånden som min mand fik flydende kost etc. Tallene var begyndt at stige, men ikke nok endnu. Jeg er meget glad for at man nu (siden d. 16. maj) er ved at gøre noget for at hjælpe min mand.

Konklusion

Der er ikke nogen pæn måde at sige det her på: - Men det offentlige sygehusvæsen er støt og roligt ved at tage livet af min mand! [XX], Espergærde, d. 24. maj 2013.

Efterskrift -24. maj

Var igen på besøg hos min mand. Så lidt bedre ud end dagen før. Besøg af en overlæge, som fortalte, at man havde overvejet dialyse, men ville se tiden an, da de forskellige tal så ud til at stige lidt.

25. maj

Min mand havde det meget dårligt. Følte sig rigtig svimmel, selv om han lå ned.

Hovedgærdet blev sænket og hævet adskillige gange, da han ikke kunne finde hvile og havde ondt. Når jeg spurgte, hvor, svarede han, at det føltes, som om det var hele kroppen. Han sagde, det føltes, som om alt sivede ud af kroppen. Jeg ringede med klokken, men da der ikke kom nogen, gik jeg hen på kontoret og sagde, hvordan det stod til. En ung mandlig sygeplejerske sagde, han ville finde noget smertestillende til min mand. Han lagde 2 Pimol (eller pamol?) i et bæger og gav mig det, men jeg ville gerne have, han skulle give det til min mand. Det blev han meget forbavset over og nævnte, at det var der mange pårørende, der gjorde selv. Jeg fortalte ham så, at da journalen var fyldt med fejl, mente jeg ikke, jeg skulle involveres i noget som helst, der havde med medicinen at gøre.

Kl. ca. 13.15 kom en læge ind. Jeg havde mødt hende et par gange. En meget behagelig person. Da jeg spurgte, hvordan det mon kunne være, min mand havde det så dårligt i dag, når det var nogenlunde i går, svarede hun, at det var en følge af den dårlige nyrefunktion. Det kunne jeg jo af gode grunde ikke have nogen mening om. Så nu er jeg spændt på at se, hvordan det går i morgen.

Senere i dag, kl. ca. 18.15, blev jeg ringet op af hospitalet, at min mand var sovet stille ind kl. 17.45.

Det lyder ikke rart, men ind imellem har jeg tænkt: "Hvorfor ikke give os en pille, når vi har passeret de 70?!" Det er mere værdigt - og det er det, vores kæledyr får, når de når så langt. Når det er sagt, kan man så undre sig over, at man "ofrer" en så dyr operation på en person, der er 76, hvis man ikke har tænkt sig at følge op på behandlingen!! MEN NU LYKKEDES DET FOR DET OFFENTLIGE SYGEHUSVÆSEN AT TAGE LIVET AF MIN MAND!"

Til artiklen var bragt et større billede af [XX]. Billedet var ledsaget af følgende billedtekst:

"[XX], 78, Espergærde – Min vrede forhindrer mig i at græde".

På side 11 bragte Helsingør Dagblad endvidere artiklen "*Historien om [XX's mand] skal åbne politikernes øjne*". Af artiklen fremgik følgende:

"ESPERGÆRDE: Mørdrup Kirke var fyldt, da [XX's mand], 76, for ni dage siden blev bisat.

I kirken sad hans enke, [XX], 78. Hun, som altid har gået for at være familiens tudemarie til barnedåb, bryllupper, skåltaler og begravelser, fældede ikke en eneste tåre ved sin mands bisættelse.

- Jeg er vred. Så utroligt vred, og det mærkelige er, at i hele min mands sygdomsforløb har jeg ikke grædt en eneste gang. Jeg tror, vreden og frustrationen fylder det hele. Der kommer nok en stærk reaktion senere.

Sådan siger [XX], der andetsteds her på siderne fortæller om sin mands sygdomsforløb. Et forløb, der endte med hans død.

Systemet svigter

Helsingør Dagblad har valgt at offentliggøre [XX]s personlige, bevægende dagbogsnotater i sin fulde længde.

Det er et sjældent dokument over den afmagt, som både patienter og pårørende føler, når et »system« svigter.

Når utryghed, magtesløshed og ubesvarede spørgsmål afløser alt det, vi ellers ønsker at forbinde med sygehusvæsen og alvorlig sygdomsbehandling. Nemlig professionel behandling, tryghed, tæt dialog og omsorg.

- Jeg står frem med det her, fordi jeg håber at åbne nogle politikeres øjne for, hvad der sker i vores sygehusvæsen. Hvis en politiker bliver indlagt, så ville han eller hun ikke blive behandlet sådan. Det

har jeg sagt til en læge på Hillerød Hospital, der sagde, at han sandelig ikke håbede, at der blev forskelsbehandlet. Men det er desværre for naivt at tro, at det ikke sker, tror jeg.”

Et billede af Poppelgården i Snekkersten ledsagede artiklen. Følgende billedtekst var bragt sammen med dette billede:

”[XX’s mand] blev overflyttet fra Hillerød Hospital til genoptræning her på Poppelgården i Snekkersten uden overhovedet at kunne gå. Tre medarbejdere var ikke i stand til at holde ham på benene”.

Yderligere oplysninger

Samme dag som artiklerne blev bragt, henvendte kommunikationschef hos Nordsjællands Hospital, Inge Estrup, sig til Helsingør Dagblads chefredaktør. Sidstnævnte tilbød Nordsjællands Hospital, at hospitalet kunne kommentere artiklerne i efterfølgende artikler. Nordsjællands Hospital afslog tilbuddet.

2 Parternes synspunkter

2.1 Nordsjællands Hospitals synspunkter

Nordsjællands Hospital har anført, at Helsingør Dagblad har bragt en række meget alvorlige påstande, fremsat af en borger og af journalisten, som er faktuel forkerte.

Helsingør Dagblad har bragt artiklerne uden først at have kontaktet Nordsjællands Hospital for at få en kommentar.

Den alvorligste påstand, om at Nordsjællands Hospital skulle have slået borgerens mand ihjel, er ikke korrekt. Dødsårsagen var, ud fra de lægelige vurderinger, en fremskreden og uhelbredelig kræftdiagnose. En kendsgerning Nordsjællands Hospital dog aldrig har haft mulighed for at forelægge Helsingør Dagblad.

Det er et klart brud på de vejledende regler for god presseskik at bringe så alvorlige beskyldninger uden først at forelægge dem for og efterprøve dem hos for Nordsjællands Hospital.

Det beskrevne sygdomsforløb strakte sig fra december 2012 til maj 2013. Artiklen bringes ni dage efter bisættelsen. Der er således ikke tale om en dagsaktuel sag. Helsingør Dagblad har haft rig mulighed for at kontakte Nordsjællands Hospital for en kommentar og give hospitalet mulighed for at forholde sig til borgers fremstilling af fakta.

De faktuelle forhold, sagsforløbet og borgerens udsagn, burde Nordsjællands Hospital have været forelagt inden offentliggørelse, således at hospitalet ville have haft mulighed for at give et gensvar i avisen samme dag, sådan at påstandene ikke kom til at stå uimodsagt.

Nordsjællands Hospital afslog Helsingør Dagblads tilbud om at komme til orde i efterfølgende artikler, idet hospitalet ikke ønskede omtalen af sagen eksponeret yderligere.

Var hospitalet blevet kontaktet inden offentliggørelsen, ville hospitalet have kommenteret på det overordnede og generelle i sådanne enkelthistorier.

Nordsjællands Hospital har videre anført, at artiklens genre er uklar.

Artiklen ”*De har slået min mand ihjel*” er bragt uden navngiven journalist i byline, men som et uddrag af en pårørendes dagbogsnotater omkring hendes oplevelser af sundhedsvæsenet i almindelighed og sin mands sygdomsforløb på Nordsjællands Hospital i særdeleshed.

Denne artikel kan ikke betegnes som et almindeligt debatindlæg alene af den grund, at der er tale om to hele sider i avisen under sektionen ”lokalt”, og at der ligger et redaktionelt valg bag at bringe denne meget store artikel/borgeroplevelse.

Historien er desuden præsenteret som en artikel og layoutet er som andre journalistiske artikler i dagbladet. Ligeledes er historien ikke bragt med de øvrige debatindlæg.

2.2 Helsingør Dagblads synspunkter

Helsingør Dagblad har anført, at hele den bragte historie er [XX]s egne ord.

Helsingør Dagblad har opfattet opslaget som en større kronik, som man ser det hos de store morgenaviser - for eksempel Politiken. Helsingør Dagblad har normalt ikke kronikker i avisen, og derfor har mediet gjort en del ud af at forklare læserne, at der med den påklagede artikel er tale om en læsers *egen* beretning og ikke en journalistisk artikel. Dette fremgår også klart og tydeligt af den medfølgende redaktionelle tekst.

En kronik skal ikke forelægges den kritiserede part. Kritiske kronikker er i hvert fald ikke set ledsaget af en redaktionel bearbejdning, hvor de kritiserede parter kommer til orde, før.

Selve udsagnet ”»De har slået min mand ihjel«” er skrevet tydeligt med citationstegn, så ingen kan være i tvivl om, at det er [XX]s egne ord, der er brugt.

Opsætningen af opslaget og forsidehenvisningen er lidt anderledes end på avisens normale debatsider. Dette skyldes, som tidligere omtalt, at Helsingør Dagblad som lille avis ikke normalt har så lange læserindlæg. I dette tilfælde fandt avisen dog, at indlægget var så vigtigt, at det kunne få plads i avisen, hvis vi gjorde læserne opmærksomme på, hvad man her havde at gøre med – altså et læserindlæg og ikke en journalistisk historie.

Når der er så meget tekst, er man nødt til at lave en lidt større rubrik og et billede, for at læserne overhovedet vil læse historien. Derfor ligner det ikke et almindeligt debatindlæg, hvilket det heller ikke er. Det er en større, personlig kronik skrevet af en af dagbladets læsere i Espergærde.

Havde det været en redaktionel tekst, havde Helsingør Dagblad naturligvis indhentet en kommentar fra Nordsjællands Hospital. Dagbladet har også efter artiklen tilbudt hospitalet at kommentere på indholdet, men det har Nordsjællands Hospital valgt at afslå, da de ikke ønskede yderligere omtale af sagen.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Dorthe Carlsen, Lene Sarup og Marianne Druedahl.

Artiklens genre

Pressenævnet finder, at overskriften og forsidehenvisningen ”»De har slået min mand ihjel«” samt oplysningerne i artiklen ”»De har slået min mand ihjel«” tydeligt fremstår som [XX]s personlige vurdering af sin afdøde mands sygdomsforløb.

Nævnet bemærker i den forbindelse artiklens dagbogslignende udformning, som klart giver læseren det indtryk, at det er [XX], der har forfattet artiklens indhold, samt den korte redaktionelle underrubrik, hvoraf direkte fremgår, at historien er ”skrevet og fortalt af [XX]”.

Da hele artiklen bortset fra den redaktionelle undertekst, der alene fungerer som beskrivende indledning, således klart er udtryk for [XX]s vurderinger og beskrivelse af forløbet, finder Pressenævnet, at artiklen har debatindlægs-lignende karakter.

At artiklen er ledsaget af et større billede og en forsidehenvisning med billede kan ikke føre til andet resultat.

Forelæggelse

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er massemediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives er korrekte. Oplysninger som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A.1 og A.3.

Det er Pressenævnets opfattelse, at debatindlæg og den debat, der opstår som følge heraf, må have vide rammer, og debatindlæg indeholder – efter sagens natur – ofte mere vurderende og kommenterende bemærkninger end redaktionelle artikler.

Artiklen ”De har slået min mand ihjel”

Selvom debatindlæg og den debat, der opstår som følge heraf, må have vide rammer, og selvom debatindlæg ofte indeholder mere vurderende, kommenterende og personlige bemærkninger end redaktionelle artikler, finder Pressenævnet, at indholdet af [XX]s debatindlægslignende fortælling kan virke skadeligt, krænkende og agtelsesforringende for Nordsjællands Hospital i et sådant omfang, at fortællingens oplysninger burde have været forelagt hospitalet med henblik på eventuel kommentar, inden den blev bragt.

Da Helsingør Dagblad ikke har forelagt fortællingens indhold for Nordsjællands Hospital, har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler derfor sin kritik af bladet.

Artiklen "Historien om [XX's mand] skal åbne politikernes øjne

Pressenævnet finder ikke grundlag for at udtale kritik af Helsingør Dagblad for ikke at forelægge Nordsjællands Hospital artiklens oplysninger, da [XX]s udtalelser klart er adskilt fra den redaktionelle tekst og fremstår som hendes egne vurderinger, og da nævnet finder, at artiklens oplysninger ikke i øvrigt er krænkende for Nordsjællands Hospital.

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Helsingør Dagblad at offentliggøre følgende:

”[Rubrik]

Pressenævnet kritiserer Helsingør Dagblad

[Brødtekst]

På forsiden skrev avisen i juni 2013 78-årige [XX]: *De har slået min mand ihjel*. Artiklen inde i avisen var næsten magen til, mens der i underteksten blandt andet stod *Historien om et rystende sygdomsforløb, skrevet og fortalt af [XX]*.

Artiklen var udformet som et debatindlæg og handler om mandens sygdom og indlæggelse på Nordsjællands Hospital.

Pressenævnet finder, at selv om der tillades et mere frit sprogbrug i debatindlæg end i artikler, så har debatindlægget en ordlyd, som kan skade Nordsjællands Hospitals omdømme. Derfor burde Helsingør Dagblad have fulgt god presseskik og have givet sygehuset mulighed for at svare på kritikken, inden debatindlægget blev bragt.

Det har Helsingør Dagblad ikke gjort, og derfor får Helsingør Dagblad kritik af Pressenævnet.

Hele kendelsen kan læses på www.pressenaevnet.dk”

Afgjort den 27. august 2013